

tionalbanken i Forbindelse med samtlige Hovedbanker. Ogsaa her forelagde Glückstadt disse Breve, og de almindelige Betragtninger blev fremført, og den almindelige Mening var, at Laanet burde optages nu. Endvidere var det den almindelige Mening, at Betingelserne i det Laanetilbud, Glückstadt forelagde for Bankerne fra National City Company, var et meget gunstigt Tilbud. Jeg rettede det Spørgsmaal til Bankerne, om de mente, der var Mulighed for et indenlandsk Laan, og hvorledes et saadant vilde virke paa det den Gang meget spændte Pengemarked. Jeg fik det Svar, jeg ventede, at et indenlandsk Laan absolut ikke paa det daværende Tidspunkt kunde tilraades, at det vilde virke meget destruktivt paa vort Pengemarked. Det var disse Overvejelser, der førte til, at jeg bestemte mig til at optage Laanet i December. Som jeg sagde, blev Betingelserne af Hovedbankerne erkendt for at være gode. At et enkelt Vekselerfirma mente at have kunnet skaffe det bedre, er for en, der har saa megen Praksis som Finansminister som jeg, der har været det gentagne Gange, ikke underligt, thi aldrig er der optaget noget Statslaan, uden at en eller anden af dem, der beskæftiger sig med Stiftelsen af slige Laan, har ment at have kunnet gøre det bedre.

Der blev nu ingen Overenskomst i Cannes eller Genua. Men havde Situationen været bedre, om jeg havde ventet? Jeg mener, Kendsgerningerne viser, at det vilde den ikke have været: vi havde maattet udbringe vore Statslaan til en lavere Kurs, hvis vi havde ventet til den Tid, jeg oprindeligt havde tænkt mig Laanet emitteret. Og med Hensyn til Bedømmelsen af dette Laan, set fra et upartisk internationalt Standpunkt, kunde jeg have Lyst til at læse en Udtalelse i det engelske „Economist“, som vel ikke kan antages at være særlig paavirket af mig eller af Glückstadt. Det er en Udtalelse af den officielle amerikanske Korrespondent, som hver Uge skriver om Finansforholdene i New York, og den findes i „Economist“ for 7. Januar 1922. Der staar: „En særlig interessant og betydningsfuld Omstændighed er, at disse Obligationer“ — o: de danske Obligationer — „bliver tilbudt til en Pris, der kun yder en Rente i den Tid, de løber, af ca. 6½ pCt. Dette er den laveste Rente, der en Tid lang er tilbudt Obligationsskøberne her af noget nyt fremmed Statslaan. Hidindtil har det været nødvendigt at udbyde saadanne nye Obligationer til Priser, der gaar nærmere til 8 pCt. Rente, for at tiltrække Kapitalen paa Obligationmarkedet. At tilbyde en

sammenligningsvis saa lav Rente for det danske Statslaan er blevet muliggjort ved det afgjort rigere Pengemarked, der for Tiden er her i Landet“ — o: i Amerika. Det viser baade, at Betingelserne var saa gode, at de vakte Forbavselse i den internationale Finansverden, og at det desuden var et heldigt Tidspunkt at optage Laanet paa.

Atter her var jo Udtalelserne i Rigsdagen om Betimeligheden af at tage et Laan og om Betimeligheden af at tage det som udenlandsk Laan og om Betingelserne for dette særlige Laan enstemmigt gunstige. Jeg fik een Bebrejdelse af min højtærede Forgænger under Forhandlingerne i Landstinget, idet han sagde, at Fejlen var, at det ikke var optaget tidligere, og det er jo muligt, at han havde Ret deri, at det havde været endnu bedre, om det var blevet optaget tidligere. Men han bebrejdede mig paa ingen Maade, at det blev optaget saa tidligt, og gjorde i øvrigt ingen som helst saglige Indvendinger mod Laanet, hvad han heller ikke havde nogen Grund til.

Bagved alle disse Udtalelser, som er fremkommet fra det ærede Medlem Hr. Rode og ogsaa fra visse andre Sider, ligger jo dette, at Grunden til, at disse Laan blev optaget, Grunden til, at de blev optaget, som de blev, Grunden til, at Betingelserne ikke var bedre, det var en formodet Afhængighed fra min Side overfor Glückstadt. Hvori skulde denne Afhængighed bestaa? spørger jeg. Jeg har personlig staaet Glückstadt ganske fjernt; jeg har aldrig spist et Maaltid Mad i Glückstadts Hus, lige saa lidt som Glückstadt har gjort det i mit Hus, personlig stod vi hinanden fuldkommen fjernt. Det er rigtigt, at jeg har raadført mig med ham og benyttet ham ved Laanstiftelse og internationale Forhandlinger, men det er urigtigt, at han ellers har været finansiell Raadgiver for Regeringen paa nogen Maade. Det fremgaar ogsaa af Bankkommissionens Beretning. Der nævnes 2 Tilfælde, hvor Glückstadt paa andre Omraader end netop Statslaan har søgt at gøre en Mening gældende overfor Finansministeren. Det ene er med Hensyn til den Maade, hvorpaa Erstatningssummen skulde opføres, det andet med Hensyn til et Købetilbud, der var fremkommet fra Nationalbanken og Landmandsbanken i Forening overfor Jordfondsobligationerne, de saakaldte Bondeobligationer, et Tilbud, som jeg ikke ansaa for gunstigt for Staten og derfor ikke modtog, som det ogsaa er fremhævet i Bankkommissionens Beretning. Og jeg mindes en Gang endnu, Glückstadt overfor mig har gjort en Mening